

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 5. Priuare præterea vsu officii publici,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78332)

in 4. dist. 7. 2. quest. 1. artic. 4. vbi & admonet ipsum ad agendo non peccare mortaliter, si non sit de numero vitandorum. Videri potest Suarez *tom. 5. disp. 12. section. 2. num. 4. & 5.*

22. Item potest ingredi Ecclesiam ad orandū priuatim: dummodo in ea non celebrentur tunc diuina officia, licet aliqui priuatim in eadem precentur, ex eodem Soto *ibidem col. 7. & Nauar. in Enchir. cap. 27. nu. 19. & refert ex D. Thoma, aliisq; Theologis Suarez in seq. sect. 3. n. 5.* Ratio vero bona est, quam attigit Caiet. in verbo Excommunicatio, cap. vlt. vers. Illicita, quod in hac re non attendatur propinquitas, aut etiam identitas loci, sed communio in oratione publica: cuiusmodi esse, ex *Nauar. in seq. num. 36. ad 5.* censentur Missa, horæ canonica, consecratio templi, aut altaris, aut virginum, benedictio solennis Episcopi, & aquæ benedictæ, atque officia mortuorum, & sepultura.

Orationis vero priuatæ, qua licet excommunicato orare seorsum, in eodem etiam templo, in quo aliquis alius orat. Caiet. & Nauar. locis citatis ponunt exemplum salutationis Angelicæ; ad quam publice quidem signum campanæ datur, non tamen vt ad publicam, sed vt ad priuatam orationem, vt addit Caiet. cui assentitur Henriquez in 1. par. sum. mæ lib. 13. cap. 12. in fine. Addit idem Caiet. quantumcumque in publica supplicatione à Sacerdotibus precantibus per vnum miliare excommunicatus distaret, si in tantum spatium populus subsequens extenderetur, ipsum peccare, se illi ingerendo.

23. Porro non tantum potest in Ecclesia, dum in ea non celebrantur diuina officia, excommunicatus orare priuatim aliis precibus, sed etiam persolvere horas canonicas (ad quas priuatim recitandas si sacris initiatus sit, ipsum etiam degradatum, teneri habent aliis citatis *Couar. ad cap. Alma mater, 1. par. §. 3. num. 8. Henriquez in preced. cap. 7. in margine lit. R. & Vgol. De censuris tab. 1. cap. 13. §. 13.*) dummodo casus, lus recitet, ex communi sententia, prout authoribus in eam citatis notat ibidem Couar. Addens quod non debeat dicere versiculum, Dominus vobiscum; eo nimirum nomine quod is pertineat ad communionem fidelium, à qua præcisus est excommunicatus. Quanquam propter materiam exiguitatem non videretur plusquam venialiter peccare, dicendo: quemadmodum nec nisi venialiter peccare videtur persoluedo cum alio priuatim horas ipsas canonicas; cum talis communicatio in diuinis, non sit illi ab Ecclesia interdicta: quia non est publica, sed tantum priuata. Quo argumento Couar. loco citato probat, non nisi venialiter peccare illum, qui cum ipso excommunicato easdem horas persolueret. De hac re plures Suarez *tom. 5. disp. 12. sect. 2. a num. 13.*

24. Postremo, potest excommunicatus intrare Ecclesiam absque peccato, etiam dum diuina officia celebrantur, si id faciat non vt interstet illis, sed propter aliquod negotium, vel vt transeat, vel vt ibi latet, insequentisque effugiat: prout inquit Palud. in 4. dist. 18. quest. 6. ar. 1. ubi finem, & Caiet. in verbo Excommunicatio, cap. vltimo, vers. Illicita autem, sub finem. Vbi addit, neque tunc peccare, etiam si transeundo flectat genua, & oret priuata oratione.

CAPVT V.

Priuare præterea vsu officij publici.

SVMMARIVM.

25. Excommunicatum esse priuatum vsu officij publici auctoritates significant cum dicunt ipsum esse suspensum ab officio.
26. Quod est intelligendum tam de laicali, quam de Ecclesiastico officio.
27. Excommunicatus priuatur vsu potestatis ordinis, siue iurisdictionem, siue non.
28. Priuatur item vsu iurisdictionis, nec vllam dignitatem officij publicum obtinere potest.
25. **I**STIVS MODI priuationem significant D. Anton. 3. par. tit. 24. cap. 76. in 10. effectu, Syluester in verbo Excommunicatio tertio, num. 1. in 10. item effectu, Nauar. in En-

chir. cap. 27. num. 21. Caiet. verbo Excommunicatio; cap. vltimo, §. Vbi scito: atque alij, cum dicunt excommunicatum esse suspensum ab officio, fumentes suspensionis nomen, non proprie, vt censura quædam est à cæteris distincta (alioqui oporteret excommunicatum semper irretiri duplici censura, quod nemo dixerit) sed generaliter: eo scilicet modo quo à Nauar. describitur in eodem cap. 27. num. 151. cum ait suspensionem generaliter acceptam, esse prohibitionem vsus officij, vel facultatis alicuius. Ita vt sensus illorum sit; excommunicatum esse suspensum ab officio, id est, prohibitum illi esse vsus potestatis ipsi competentis ratione officij sui publici.

Quod vero Caiet. in eod. loco illud dictum extendit ad officium etiam laicale, congruenter rationi id facit; quandoquidem ratio priuationis vsus officij in excommunicato est segregatio ipsius à communione fidelium, ex cap. Engeltrudam 3. quest. 4. & ex cap. penult. De sentent. excommunicat. Quam communicationem non minus secularis, quàm Ecclesiastici officij vsus requirit. Cum igitur potestas publici officij quædam sit Ecclesiastica, & quædam secularis; illaque sit aut ordinis, aut iurisdictionis; siue in foro interiori, siue in exteriori: hæc vero sit, vel Principum, vel iudicum secularium, vel aliorum ministrorum iustitiæ, vel tutorum aut curatorum: excommunicatum priuari vsu potestatis ordinis satis patet per illud quod habitum est in preced. cap. 2. excommunicationem priuare actiua participatione Sacramentorum.

Inde enim consequens est, ea quæ sunt Sacramenti Ordinis, excommunicato minime licere, siue iurisdictionem nõ requirant in ordinato; vt in Episcopo, consecrationes calicis, patenæ, & vestium ad diuina mysteria peragenda necessariorum: & in Sacerdote, atque in aliis initiatis inferiori ordine, celebratio diuinorum officiorum. Siue requirant iurisdictionem: vt in Episcopo, consecrationes Ecclesiarum, cœmeteriorum, ac virginum Deo dicatarum: & collatio ordinum. Itemque in Sacerdote, administratio Sacramentorum ex officio, & commissio alicui alteri facta ad ea administranda. Ad talia enim requiri auctoritatem Superioris in subditos, patet ex iis quæ statuuntur in tit. De temporibus ordinationum in 6. ac ex aliis quæ notat Vgolinus De censuris tab. 2. cap. 20. §. 2.

Excommunicatum priuari quoque vsu iurisdictionis quam habet in subditos, multorum Doctorum & Canonum auctoritate ostendit idem Vgolinus initio sequentis cap. 11. Pro quo facit ratio D. Thomæ in 4. dist. 18. q. 2. art. 2. questum 3. quod vsus iurisdictionis in ordine sit ad alium; & excommunicatus ab aliorum communione separetur. Multa autem incommoda ex priuatione sequuntur; vnum generale, cætera particularia. Illud est, de quo ipse Vgolinus in seq. cap. 13. in principio, & in §. 2. vt excommunicatus nullam dignitatem seu officium publicum: siue Ecclesiasticum, siue laicale obtinere possit, ex cap. fin. De Clerico excommunic. ministrante, §. Si tamen scierit. Vnde habetur, vt *ibid. nu. 3. notat Panorm.* quod prohibitio exercitio alicuius actus, prohibeatur omne id quo peruenitur ad illum actum. Quod etiam ex principio cap. Postulatis, eod. tit. idem Panorm. nu. 1. deducit: inquitens, nota primo, ex principio literæ, quod cui denegetur aliquid, denegetur & omne id per quod peruenitur ad illud.

CAP. VI.

De variis particularibus incommotis quibus ex ante proposita priuatione sequuntur.

SVMMARIVM.

29. Excommunicatus non toleratus, conferre nequit beneficia.
30. Nec potest eligere, aut electum confirmare: nec potest presen-
tare, aut presensatum instituire.
31. Nec potest censuram ferre, aut latam tollere: nec item iudicare.
32. Explicatio difficultatis; An delegatus iudicare possit, si is à quo delegatus est, in excommunicationem incurrit.